

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

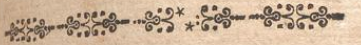
Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. I. Conclusio affirmativa statuitur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

apparere quomodo ante quartum diem potuerit esse distinctio inter mane & vespere, & series illa dierum, qui Solis circuitu peraguntur. Unde ut hac difficultate se expediret, de die spirituum hoc difficultate se exposuit; ita ut si seu cognitione angelica, illud exposuit; ita ut si ex mane & vespere fit unus dies consuetus, sic ex utraque notitia, matutina & vespertina, unus dies angelicæ cognitionis exurgat. De quo videri potest S. Thomas quæst. 8. de veritate art. 17. ubi duplicem hanc Angelorum cognitionem fuse explicat.

practicum omnino immutabile, quo se & omnes illas perfectiones iudicat necessario debere amari: Ergo necessario cognoscit seipsum, cognitione practica causante amorem, & non solum cognitione merè speculativa, quæ amorem non parit, ut contendit Ferrariensis loco citato. Consequentia patet, Antecedens probatur. Iudicium de aliquo objecto diligendo est tunc immutabile, quando nulla potest esse ratio formandi iudicium oppositum: Sed nulla potest esse ratio ob quam Angelus formet iudicium oppositum iudicio de seipso diligendo: Ergo Angelus se & omnes suas naturales perfectiones comprehendens, format iudicium practicum omnino immutabile de seipso diligendo. Major patet, Minor probatur. Amor proprius non generat Angelo fastidium, sed delectationem; nec impedit, sed iuvat tanquam medium ad alias operationes, maximè verò ad dilectionem Dei: Ergò nulla est ratio ob quam Angelus formare possit iudicium contrarium iudicio de seipso diligendo: siquidem ratio ob quam potest haberi iudicium de suspensione amoris alicuius objecti, aut de illius odio, est quia amor ille generat tædium, aut est impeditivus maioris boni.

DISPUTATIO XI.

De dilectione Angelorum.

Ad quæstionem 60. Divi Thomæ.

Aboluitis his quæ ad intellectum Angeli pertinent: ordo doctrinæ postulat ut ad ea quæ spectant ad voluntatem, naturam posterioriorem intellectui, gradum faciamus. Sed quæ ea quæ in quæstione 59. docet D. Thomas de voluntate Angeli, facilia sunt, & patent ex his quæ de potentia animæ rationalis docentur in Philosophia, hanc quæstionem prætermittimus, ut de dilectione Angeli, quæ est præcipuus voluntatis actus, breviter differamus.

Probatur secundò eadem prima pars, ratione quam insinuat S. Thomas quæst. 16. de malo art. 2. ad 6. ubi ait: *Quantum ad hoc operatio eius (scilicet Angeli) immutabilis est, quod semper intelligit. Et similiter considerandum est circa voluntatem, cuius operatio proportionatur operationi intellectus.* Quibus verbis aperte declarat, quòd sicut intellectus Angeli non potest cessare ab omni actu, ita nec eius voluntas: sicut autem omnis cognitio Angeli, in cognitionem sui, tanquam in primam operationem ab ipsa natura determinatam & procedentem, reducitur; ita & omnis eius volitio naturalis, in amore & dilectione sui fundatur; unde communiter dicitur: amicabilia quæ sunt ad alterum veniunt ex amicabilibus ad seipsum: Ergo amor naturalis quo Angelus seipsum diligit, necessario debet esse continuus & nunquam interruptus, tubindeque necessarius quoad exercitium.

ARTICVLVS VNICVS

De amor, quo Angelus seipsum & Deum naturaliter diligit, si necessarius, non solum quoad specificationem, sed etiam quoad exercitium?

Certum & indubitatum est apud Theologos, Angelum seipsum amare necessario necessitate specificationis: cum ita adigatur ad amorem sui, ut actum contrarium, nempe odium sui, habere nequeat. Unde solum difficultas est, an seipsum & Deum necessario diligit, quoad exercitium? ita ut actum dilectionis naturalis sui & Dei, nunquam possit interrompere, seu ab illo omnino cessare?

Ex his probata manet secunda pars conclusionis. Nam in amore naturali quo Angelus seipsum diligit, includitur amor Dei tanquam auctoris & conservatoris proprii esse; cui consequenter Angelus non potest non velle existentiam, aliasque perfectiones, lumine naturali cognititas: Ergo si seipsum amat necessario quoad exercitium, eadem necessitate Deum ut auctorem & finem naturalem diligit. Unde sicut ex cognitione quæ se & omnes suas naturales perfectiones comprehendit, resultat necessario iudicium practicum omnino immutabile de sui dilectione, ita & ex cognitione quæ Deum ut auctorem & finem naturalem in seipso tanquam in speculo purissimo contempletur, oritur necessario iudicium practicum omnino immutabile, quo iudicat illum esse necessario diligendum, ut magis ex argumentorum solutione patebit.

§. I.

Conclusio affirmativa statuitur.

Dico breviter, Angelum seipsum, & Deum ut auctorem naturæ, amare necessario, etiam quoad exercitium. Est contra Ferrariensem, contra Gentes cap. 109. quem sequitur Vazquez in commentario art. 3. huius quæstionis: est tamen communior inter Thomistas.

Probatur prima pars ratione fundamentali. Angelus cognoscit & contempletur seipsum necessario, etiam quoad exercitium, ut disputatio præcedenti ostendimus: Ergo eadem necessitate seipsum diligit. Probatur consequentia: tum quia operatio voluntatis proportionatur operationi intellectus, per quam dirigitur & regulatur: tum etiam, quia si Angelus seipsum necessario semper intelligit, vult necessario seipsum amare, quia hoc est sibi velle maximum bonum. Adde quod ex naturali cognitione, quæ Angelus se & omnes suas naturales perfectiones comprehendit, resultat necessario iudicium

Tom. II.

Tom. II.